

P R O D E J C I

Stránky o životě
v Novém ProstoruO ČINNOSTI PSÍHO ŽIVOTA
VÍCE NA WWW.PSIZIVOT.COM

» Téma

Zvířata bez domova

Psí život i pro kočku

Text: Libor Hruška Foto: David Háva

Člověku se svěřit bojím, ale psovi, tomu řeknu všechno, ten to nevykecá, vypráví Vladimír, který se svou fenkou Blondie prodává NP ve Vodičkově ulici. Pochází z Vysočiny a život ve městě si bez zvířete nedokáže představit. Není sám, jemu i stovkám dalších lidí bez domova pomáhá nezisková organizace Psí život.

„Holka, holka, zase holka, kluk, holka, holka... Tohle je ta lepší varianta, u fenek je pravděpodobnější, že se jich někdo rychle ujme,“ říká nám Jarmila Pávková, zatímco zevrubně prohlíží smečku štěňat narozených v pražském squatu. Celkově jich fena vrhla deset. „Typický případ. Tím, že psi žijí v komunitách, feny rodí i dvakrát ročně.

Narůstá počet zvířat nebo se jimi plní útulky,“ říká Pávková, která na pomoc zvířatům lidí bez domova založila neziskovou organizaci Psí život.

Nejčastější jsou kříženci bojových plemen

Pávková vystudovala psychologii na pražské Pedagogické fakultě, vždycky ji to ale táhlo k biologii. Teď má práci, ve které se oba vědní obory prolínají. Své původní vzdělání využije třeba při vyjednávání s majiteli zvířat. Tak jako tady ve squatu. Ideální by bylo, kdyby majitelé dali fenu vykastrovat, oni o tom ale nechtějí ani slyšet. „Snažíme se kastraci více propagovat, ale pro lidi je to stále velmi nepopulární krok. Často se setkáváme s argumentem, že by fena měla mít alespoň jednu za život štěňata. Je to nesmysl a my navíc až moc často vidíme důsledky takového uvažování. Fena je strhaná a štěňata mnohdy nepřežijí.“ A pokud ano, nastává nový problém – kam s nimi? Neexistují sice žádné oficiální statistiky, ale podle pozorování Pávkové i terénních pracovníků Armády spásy v ulicích převládají kříženci bojových plemen. Takový pes je prakticky neudatelný a s velkou pravděpodobností stráví zbytek života v útulku. „Lidem aspoň rozdáváme letáčky, třeba si to časem rozmyslí.“ Majitelka feny z našeho squatu je teď ale stejně i se zvířetem někde v ulicích, takže zrovna tady to na žádnou úspěšnou osvětovou akci nevypadá. Místní nám alespoň pomohou vyložit za auta granule,

❑ Štěňata ze squatu Jarmila Pávková spočítá a zběžně prohlédne. Majitelka zvířat i s fenou jsou bohužel neznámo kde. ❑ Druhou zastávkou je provizorní přístřešek v Košířích. Tady loni městský strážník postřelil Chillyho. ❑ Práci si Pávková nosí domů. Z výjezdu do Dukovan si do Prahy přivezla postiženého psa Brita. ❑ Psí život se spojil s advokátní kanceláří a na střece podali trestní oznámení.

kteří Psímu životu čas od času věnuje někdo ze sponzorů. Jak ale zdůrazňuje Jarmila Pávková, rozdávaní psiho žrádla se děje jen výjimečně. Lidé, i když jsou sami v těžké životní situaci, se o zvířata v tomto ohledu musejí postarat bez cizí pomoci.

Dvakrát ročně očkování

Podle lidí, kteří se pohybují v terénu, na tom psi často bývají lépe než jejich majitelé. Snad ani jednou jsme v Praze u bezdomovců nenašli na podvyživené zvíře,“ dělá radost Pávkové. Ani na zvířata týraná? „To také ne. Spíš je to tak, že ten člověk si myslí, že se dobře stará, že zvířeti dává všechno, co potřebuje, ale ono by potřebovalo víc. V jedné lokalitě jsme například řešili případ feny, která opakovaně rodila a lidé ji nechávali venku uvázanou na provazu. Majitelé byli z východního Slovenska, kde to zřejmě bylo obvyklé. Tak jsme feně alespoň koupili boudu.“

Devadesát procent činnosti organizace Psí život představuje veterinární péče. Dvakrát ročně v areálu Armády spásy v Holešovicích probíhá bezplatné očkování zvířat, které se letos koná 11. dubna. Loni v září dorazila téměř stovka majitelů zvířat. Za dalšími musela veterinářka Psího života vyrazit do terénu.

NĚKDY MUSÍ VETERINÁŘKA VYRAZIT S VAKCÍNOU DO TERÉNU, NE KAŽDÝ ČLOVĚK BEZ DOMOVA JE SCHOPEN SE PSEM CESTOVAT MHD

„Někteří lidé bez domova nejsou tak socializovaní, aby vzali psa a jeli s ním někam emhá-děčkem,“ vysvětluje Pávková. Krom očkování jsou v Holešovicích k dispozici i přípravy na odčervení a odběšené zvířat, psy prohlédne veterinářka a jejich majitelé odcházejí s očkovacím průkazem. „Prevence nemá význam jenom pro zvířata samotná. Zvířata lidí bez domova a tím pak i jejich majitelé představují rizikovou skupinu, co se týče přenosu parazitů a chorob ze zvířat na lidi.“ Nezisková organizace Psí život se ale nespécializuje pouze na psy, klidně by se mohla jmenovat i Život po kočku. Toulavé kočky jsou podle Pávkové v Česku mnohem větším problémem než psi. Stahují se k lidem bez domova, protože tu většinou dostanou najíst a potom, když se zhorší podmínky, umírají ve velkém.

Sbírka na Chillyho

Když je potřeba, uspořádá organizace sbírku na pomoc konkrétnímu zvířeti. Velký ohlas vzbudil třeba případ psa, kterého v Košířích loni o Vánocích postřelil městský strážník. Lesní přístřešek, kde Chilly a jeho majitelé žijí, je naší další zastávkou. Pes je na tom po dvouměsíční rekonvalescenci poměrně dobře, stále ale kulhá na levou přední nohu, nad níž prošla kulka do jeho těla. Psí život uspořádal sbírku, z jejížhož výtěžku se zaplatila operace zvířete, později se spojil s advokátní kanceláří a na střece podali trestní oznámení.

Od drobných dárců a sponzorů pochází devadesát procent peněz, se kterými organizace pracuje, zbytek jsou dotace od pražského magistrátu. Hlavní nápor přichází na jaře, kdy se začínají rodit štěňata. Některé si vezmou dobrovolníci do dočasné péče, jiná se Psí život snaží umístit do útulků. „Nebavíme se ale jenom o štěňatech. Třeba letos umřela jedna paní ve stanu a my museli řešit, co s jejím psem. Nakonec se nám ho podařilo udat novým majitelům, nemusel ani do útulku.“ Lidé bez domova se někdy zvířat zbavují i ve chvíli, kdy se jim podaří sehnat nové bydlení. Někde to se psem nejde, existují ale třeba ubytovny, kam se smí i se zvířaty. ■